

Kaj se je potem z njim godilo, sam ni vedel. Le to je znano, da je slišala sosedova dekla v skednju njegov krik in pluskanje vode ter hitela gledat, kaj je. Potegnila ga je iz gnojnice, umila, preoblekla, dokler niso prišli mati in ga spravili v posteljo.

Manice seveda niso pohvalili, ampak morala je še tisti dan oprati suknjico in vso umazano obleko, dasiravno je bila voda mrzla kot led. Takrat pa se ji je storilo milo, kajti vedela je, da je to kazen, ker je bila preslaba varihinja. Kmalu bi bil bratec utonil po njeni nepaznosti.

Janezek ni dolgo ležal. Kmalu se mu je polegel strah, potem pa je pripovedoval, kakšne zveri je videl na svojem dolgem potu okrog rojstne hiše . . .

*Slavko Slavič.*



## Nezadovoljna vrana.

**K**o je Bog ustvaril ptice, jih je vprašal: „Ali ste zadovoljne s svojim petjem?“

Vse so enoglasno pritrdile; le črna vrana, ki je imela takrat še lep glas, je dejala: „Moje petje je pretiho; daj mi, Stvarnik, tako močan glas, da me bodo lahko daleč slišali!“ Bog ji je uslišal prošnjo in ji je dal močan glas. Toda njeno petje ni bilo od onega časa več lepo, ker je bilo kričavo.

Tako se godi onim, ki niso zadovoljni z malim, a dobrim. Pogosto se zgodi, da jih kaj velikega napravi nesrečne.

*E. V.*

